

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie z powództwa T. spółki akcyjnej w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 12 sierpnia 2025 r.
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z
dnia 8 marca 2024 r., sygn. VII AGa 374/23:

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od T. spółki akcyjnej w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia jego doręczenia T. spółce akcyjnej w W. tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 marca 2024 r., sygn. VII AGa 374/23, Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy i Własności Intelektualnej, na skutek apelacji T. S.A. w W. (dalej: „powód”) od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 17 stycznia 2023 r., sygn. XVII AmA

34/21, oddalającego odwołanie powoda od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: „pozwany” lub „Prezes UOKiK”) z [...] 2020 r. Nr [...] i zasądzającego od powoda na rzecz pozwanego kwotę 720 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w punkcie I oddalił apelację, w punkcie II zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania apelacyjnego.

Powód skargą kasacyjną zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 111 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej: „uokik”) w zw. z art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP i art. 49 ust. 3 Karty Praw Podstawowych UE poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na pominięciu – podczas merytorycznej kontroli kary pieniężnej nałożonej przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Decyzji nr [...] z [...] 2020 r. (dalej jako: „Decyzja Prezesa UOKiK”) – konstytucyjnej zasady proporcjonalności w nakładaniu kar pieniężnych – co doprowadziło do utrzymania w mocy pkt III.1. i III.2. sentencji Decyzji Prezesa UOKiK, tj. o nałożeniu na powoda kar pieniężnych w wysokości łącznie 16% obrotów powoda za 2019 r., w sytuacji gdy:

1. art. 111 ust. 1 uokik wskazuje na możliwość nałożenia kary pieniężnej w wysokości nie większej niż 10% obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary;

2. przychody osiągnięte przez Powoda na całym rynku, na którym wystąpiły zarzucane praktyki (tj. sprzedaż *door-to-door* na rzecz nowych klientów) były 8-krotnie niższe i wynosiły zaledwie 2,01% ogólnych obrotów powoda;

3. zakwestionowane przez Prezesa UOKiK działania dotyczyły ok. 0,99% (w 2018 r.) i 0,26% (w 2019 r.) ogólnej liczby umów zawartych w tych latach z konsumentami w trybie *door-to-door*, co oznacza, że obrót powoda z zarzucanych mu praktyk był co najmniej kilkadziesiąt razy niższy niż wysokość kar pieniężnych utrzymanych w mocy zaskarżonym wyrokiem;

4. naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 111 ust. 1 pkt 1

uokik w zw. z art. 1 ust. 1 uokik w zw. z art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP i art. 49 ust. 3 Karty Praw Podstawowych UE poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na utrzymaniu w mocy pkt III.1. i III.2. sentencji Decyzji Prezesa UOKiK, tj. o nałożeniu na powoda kar pieniężnych w rażąco zawyżonej wysokości, które pochłaniają więcej niż cały roczny zysk powoda ze wszystkich rodzajów jego działalności, a w konsekwencji wywierają znaczący negatywny wpływ na kondycję finansową powoda i w sposób istotny osłabiają jego pozycję na rynku względem konkurentów na rynku telekomunikacyjnym, co jest nie do pogodzenia z wyrażonym w art. 1 ust. 1 uokik celem tej ustawy, tj. ochroną konkurencji;

5. naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 111 ust. 1 pkt 1 uokik w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na utrzymaniu w mocy pkt III.1 i III.2 sentencji Decyzji Prezesa UOKiK, w sytuacji, w której utrzymane rozstrzygnięcie zapadło z naruszeniem zasady równego traktowania wynikającej z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, art. 8 ust. 1 k.p.a. i art. 12 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, albowiem w podobnych stanach faktycznych Prezes UOKiK albo odstępował od nakładania kar pieniężnych, albo nakładał je w zdecydowanie mniejszej wysokości w porównaniu do kar pieniężnych wynikających z pkt III.1. i III.2. sentencji Decyzji Prezesa UOKiK;

2) naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) naruszeniu art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 327¹ § 1 pkt 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. w zw. z art. 13 § 1 k.p.c. poprzez brak wyjaśnienia podstawy faktycznej wyroku, w zakresie, w jakim Sąd Apelacyjny przyjął, że w postępowaniu powód nie wykazywał zasad rozdziału przychodu, a twierdzenie, że przychód powoda na rynku konsumenckim pochodzący od nowych klientów, a dotyczący sprzedaży *door-to-door* realizowanej przez Przedstawicieli powoda na rzecz nowych klientów stanowiły nowe twierdzenia apelacji, podczas gdy fakt osiągania na ww. rynku przychodu w wysokości 2,01% obrotu za 2019 r. został przytoczony i udowodniony już w pkt 34-35 odwołania z 8 stycznia 2021 r. od Decyzji Prezesa UOKiK (dalej jako:

„odwołanie”) – które to naruszenie miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem skutkowało bezpodstawnym uznaniem przez Sąd Apelacyjny braku podstaw do zmiany wysokości nałożonych kar pieniężnych, pomimo że ich wysokość rażąco narusza konstytucyjną zasadę proporcjonalności w nakładaniu kar pieniężnych.

W oparciu o wskazane podstawy kasacyjne powód wniósł: 1) w przypadku uwzględnienia podstawy naruszenia przepisów postępowania o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania; *ewentualnie* 2) w przypadku nieuwzględnienia podstawy naruszenia przepisów postępowania i uwzględnienia którejkolwiek podstawy naruszenia prawa materialnego o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy polegające na uchyleniu Decyzji Prezesa UOKiK w punkcie III, tj. w części dotyczących kar pieniężnych nałożonych na powoda; *ewentualnie* 3) w przypadku nieuwzględnienia podstawy naruszenia przepisów postępowania i uwzględnienia którejkolwiek podstawy naruszenia prawa materialnego o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy polegające na zmianie Decyzji Prezesa UOKiK w punkcie III, poprzez znaczące obniżenie nałożonych kar pieniężnych w każdym z przypadków wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych; *ewentualnie* – w sytuacji przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania wniósł o pozostawienie Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego oraz kasacyjnego według norm przepisanych wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ponadto, na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na:

1) oczywistą zasadność niniejszej skargi kasacyjnej, wyrażającą się w rażącym naruszeniu przez Sąd Apelacyjny zasady proporcjonalności administracyjnej kary pieniężnej, wynikającej z art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, art. 106 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 111 ust. 1 pkt 1 ustawy uokik i art. 49 ust. 3 Karty Praw Podstawowych UE i potwierdzonej licznym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, Sądu Najwyższego, Trybunału Sprawiedliwości UE

i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, a przejawiającą się w utrzymaniu w mocy administracyjnych kar pieniężnych nałożonych w pkt III.1. i III.2. sentencji Decyzji Prezesa UOKiK, wynoszących łącznie 16% ogólnych obrotów powoda za 2019 r. w sytuacji, gdy:

1. przychody osiągnięte przez powoda na rynku, na którym wystąpiły zarzucane praktyki w pkt I.1. i I.2. sentencji Decyzji Prezesa UOKiK były 8-krotnie niższe i wynosiły zaledwie 2,01% ogólnych obrotów powoda w 2019 r., a w tym

2. praktyki powoda stwierdzone w pkt I.1. i I.2. sentencji Decyzji Prezesa UOKiK dotyczyły mniej niż 1% wszystkich umów zawartych przez Powoda na rynku konsumenckim będącym przedmiotem postępowania przed Prezesem UOKiK i następnie ocenianym przez Sąd Okręgowy i Sąd Apelacyjny, a w konsekwencji obrót powoda w 2019 r. z zarzuczanych mu praktyk był co najmniej kilkadziesiąt razy niższy niż wysokość administracyjnych kar pieniężnych utrzymanych w mocy zaskarżonym wyrokiem;

3. nałożone kary konsumują cały zysk netto powoda ze wszystkich rodzajów jego działalności w 2019 r. i istotną część zysku powoda za 2018 r.;

4. zgodnie z wcześniejszą polityką karania Prezesa UOKiK za naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, kary pieniężne za te same zakwestionowane praktyki wymierzona kara byłaby 16 razy mniejsza niż faktycznie orzeczona;

2) występujące istotne zagadnienie prawne, które nie zostało wyjaśnione w doktrynie oraz orzecznictwie, a którego rozstrzygnięcie pozostaje konieczne nie tylko dla prawidłowego rozpoznania niniejszej sprawy, ale także innych podobnych spraw (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a które polega na potrzebie rozstrzygnięcia:

czy sąd orzekający w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa UOKiK, sprawując merytoryczną kontrolę nad wymiarem kary pieniężnej nałożonej przez Prezesa UOKiK na podstawie art. 106 ust. 1 uokik w zw. z art. 111 ust. 1 uokik powinien dokonać oceny, czy nałożona kara pieniężna jest zgodna z zasadą proporcjonalności wówczas, gdy odwołujący się od decyzji Prezesa UOKiK podnosi

wprost zarzut naruszenia zasady proporcjonalności przy nakładaniu kary pieniężnej, czy też ocena ta powinna zostać dokonana z urzędu?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie w całości oraz wniósł o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; zachodzi nieważność postępowania; skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy. Podkreślić przy tym należy, że skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego zasadniczym celem jest ochrona interesu publicznego poprzez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa. Stąd przedmiotem merytorycznego rozpoznania przez Sąd Najwyższy powinny być te skargi kasacyjne, które dotyczą spraw najpoważniejszych, wpływających na rozwój i kształtowanie systemu prawnego (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 31 marca 2005 r., SK 26/02).

Powód wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., tj. podniósł, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i jednocześnie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli idzie o wniosek powoda dotyczący występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, Sąd Najwyższy wskazuje, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 maja 2019 r., I NSK 87/18; 21 września 2021 r., I NSK 11/21) skuteczne powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga łącznego wykazania następujących przesłanek:

1. problem prawny powinien być sformułowany w sposób generalny i abstrakcyjny, oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń lub oceny dowodów. Nie może mieć zatem charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 maja 2012 r., III CZP 14/12; 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14; 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14; 12 marca 2018 r., III CSK 288/17; 24 kwietnia 2018 r., II CSK 752/17; 22 maja 2018 r., I CSK 23/18);

2. problem prawny musi pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą tzn. mieć oparcie w podstawach faktycznych i prawnych zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13; 24 września 2015 r., II PK 19/15; 24 października 2017 r., I CSK 599/17);

3. sformułowaniu problemu powinno towarzyszyć precyzyjne wskazanie przepisu bądź przepisów prawa budzących poważne wątpliwości (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 18 października 2011 r., III SK 25/11; 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11; 10 lipca 2014 r., II PK 257/13; 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 552/17);

4. problem prawny musi zostać poparty wyczerpującym wywodem jurydycznym, obejmującym omówienie różnych sposobów interpretacji danego przepisu prawa w świetle orzecznictwa lub piśmiennictwa, wskazanie pogłębionych argumentów za wariantem preferowanym przez skarżącego oraz przeciw wariantowi przyjętemu przez sąd drugiej instancji. Postawienie samych pytań jest niewystarczające dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2001 r., II CZ 35/01; 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07; 20 września 2011 r., I PK 52/11; 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12; 24 kwietnia 2018 r., IV CSK 550/17);

5. przedstawiony problem prawny musi być „istotny”, czyli skarżący musi wykazać, że problem ma precedensowy i uniwersalny charakter. Wyjaśnienie tego problemu winno mieć znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Tak będzie w sytuacji, gdy problem nie został rozstrzygnięty przez orzecznictwo sądowe, a w

szczegółności, jeśli Sąd Najwyższy nie wyraził jeszcze stanowiska na dany temat, a także wtedy, gdy istnieje już utrwalona linia orzecznicza, ale z uwagi na szczególne okoliczności wymaga zmiany – w tym drugim przypadku konieczność zmiany dotychczasowego stanowiska Sądu Najwyższego wymaga uzasadnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2001 r., II CZ 35/01; 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01; 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02; 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16; 16 maja 2018 r., II CSK 15/18);

6. Na ocenę stopnia istotności zagadnienia wpływ ma istnienie rzeczywistych i poważnych wątpliwości interpretacyjnych, które nie doczekały się wykładni w orzecznictwie sądów, jak również istnienie orzeczeń wskazujących na występowanie rozbieżności na tle interpretowanych przepisów prawa (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15; 20 lutego 2019 r., V CSK 351/18);

7. Okolicznościami świadczącymi o braku istotnego zagadnienia prawnego w sprawie jest m.in. to, że zagadnienie prawne ma charakter kazuistyczny i służy uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczególnych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 27 kwietnia 2016 r., III CSK 70/16; 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 514/17), jak również sytuacja, gdy do rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego wystarczająca jest zwykła wiedza prawnicza i zastosowanie obowiązujących reguł wykładni bądź proste zastosowanie prawa (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 27 lutego 2018 r., I CSK 635/17; 21 marca 2018 r., II PK 10/17).

Mając na uwadze powyższe tezy, Sąd Najwyższy zajmuje stanowisko, że przedstawione przez powoda zagadnienie prawne, sprowadzające się do ustalenia czy kontrola nałożonej kary pieniężnej pod kątem jej zgodności z zasadą proporcjonalności winna być dokonywana przez Sąd z urzędu czy na wniosek, nie jest zagadnieniem, które uzasadnia przyjęcie skargi. U podstaw takiej oceny leży dostrzeżony przez Sąd Najwyższy fakt, że formułujący je powód wskazał preferowaną przez siebie koncepcję interpretacyjną (obowiązek badania przez sąd proporcjonalności z urzędu), ale nie przytoczył na rzecz jej obrony dostatecznie pogłębionych argumentów merytorycznych. Jednocześnie nie

zaprezentował żadnej argumentacji, która pozwalałaby zakwestionować koncepcję przyjętą przez Sąd Apelacyjny.

Pogląd powyższy Sąd Najwyższy łączy z przekonaniem, że w sprawach z odwołania od decyzji Prezesa UOKiK sąd orzekający sprawuje pełną merytoryczną kontrolę nad wymiarem kary pieniężnej. Kontroluje nie tylko, czy kara pieniężna została wymierzona przez Prezesa Urzędu zgodnie z ustawowymi zasadami wymiaru kary, tudzież w sposób odpowiadający regułom pragmatyki działania tego organu, ale jest także władny samodzielnie dostosować poziom ostatecznie wymierzonej kary pieniężnej do ustalonych w sprawie okoliczności, z uwzględnieniem funkcji kar pieniężnych oraz przesłanek wymiaru kary określonych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, konstytucji, ratyfikowanych umowach międzynarodowych, a nawet w ogólnych zasadach prawa.

Sąd Najwyższy ponadto dostrzega deficyt argumentacji służącej ukazaniu „istotności” przedstawionego zagadnienia. Jak już wspomniano powyżej, skarżący musi dowieść, że problem ma precedensowy i uniwersalny charakter. Jego powinnością jest więc przekonanie składu orzekającego, że wyjaśnienie danego problemu rzutuje nie tylko na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy, ale także na rozstrzygnięcia podobnych spraw. W innym przypadku niemożliwa jest realizacja jurydycznych celów skargi kasacyjnej, do których należy – obok merytorycznej weryfikacji danej sprawy – rozwój systemu prawnego i jursprudencji.

W związku z poczynionymi ustaleniami Sąd Najwyższy uznaje, że w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Przechodząc do oceny wniosku powoda o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu przesłankę, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, Sąd Najwyższy w pierwszej kolejności podkreśla, iż kwestia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej była wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. Wynikało z nich m.in., że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, rozumianego jako dostrzegalna bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, 17 października 2001 r., I

PKN 157/01); skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09); zasadność, o której tu mowa, ma być łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Na tle zaprezentowanych wyżej tez orzeczniczych możliwa staje się ocena zasadności twierdzenia wysuniętego przez powoda, z którego wynika, że w niniejszej sprawie, zarówno na etapie postępowania administracyjnego, jak i sądowego, wbrew obowiązującemu prawu zignorowano zasadę proporcjonalności, czemu dano wyraz w uzasadnieniu zaskarżonej Decyzji Prezesa UOKiK oraz w uzasadnieniach wyroków Sądów I i II instancji, nie przedstawiając w nich analizy dotyczącej proporcjonalności wymierzonych kar pieniężnych względem przychodów osiągniętych z rynku, na którym doszło do naruszeń.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że podnoszony przez powoda zarzut naruszenia przepisów odnoszących się do wymiaru kary został omówiony przez Sąd w pkt 7 (k. 29-31). W tym fragmencie Sąd Apelacyjny powołał się na obszerne orzecznictwo Sądu Najwyższego poświęcone zagadnieniu – zasad orzekania przez Prezesa UOKiK o karach pieniężnych, a także zasad kontroli tych decyzji w toku postępowania sądowego. Przypomniął przy tym, że sąd orzekający w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa UOKiK sprawuje pełną merytoryczną kontrolę nad wymiarem kary pieniężnej, tj. kontroluje, czy kara pieniężna została wymierzona przez Prezesa UOKiK zgodnie z ustawowymi wytycznym wymiaru kary, a także stosownie do zasad pragmatyki wynikających z udzielanych przez ten organ wyjaśnień. Jednocześnie zaznaczył, że sąd ten, badając okoliczności sprawy, jest władny samodzielnie określić poziom ostatecznie wymierzonej kary pieniężnej, z uwzględnieniem funkcji kar pieniężnych oraz przesłanek wymiaru kary określonych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, bądź wynikających z ogólnych zasad prawa, regulacji konstytucyjnych, czy zobowiązań prawnomiedzynarodowych. Zauważył jeszcze, że sąd orzekający nie jest związany praktyką Prezesa Urzędu i wypracowanym przez niego sposobem dochodzenia do ustalenia wysokości kary pieniężnej. W zależności od okoliczności sprawy może

inaczej rozłożyć akcenty, a nawet przypisać większe lub mniejsze znaczenie poszczególnym elementom wpływającym na ostateczny wymiar kary pieniężnej (tak wyrok Sądu Najwyższego z 26 maja 2022 r., I NSKP 6/21). Zaznaczył, że ingerencja sądowa w samą decyzję organu o nałożeniu kary pieniężnej powinna mieć charakter wyjątkowy. Jest niewątpliwie dopuszczalna wówczas, gdyby organ w ogóle nie uzasadnił w danej sprawie sposobu wykorzystania przysługujących mu kompetencji uznaniowych, bądź gdyby w ocenie sądu doszło do swoistego nadużycia uznania regulacyjnego, poprzez nałożenia kary pieniężnej w takich okolicznościach faktycznych, które czynią wymierzoną sankcję niesprawiedliwą. W pozostałych przypadkach, z uwagi na funkcje kar pieniężnych (zwłaszcza prewencyjną) oraz ścisły związek polityki nakładania kar pieniężnych ze skuteczną realizacją polityki ochrony konsumentów, tylko wyjątkowo powinno być możliwe zakwestionowanie przez sąd zastosowania art. 27 w zw. z art. 106 ust. 1 pkt 4 u.o.k.k. (zob. rozważania Sądu Najwyższego na tle art. 26 uokik. w wyrokach z: 26 października 2016 r., III SK 54/15 i 21 kwietnia 2016 r., III SK 21/15). Wreszcie, mając na uwadze przesłanki przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji i powołane w apelacji powoda okoliczności rzutujące według niego na ocenę prawidłowości wysokości wymierzonej kary wskazał, że nie znalazł podstaw do zmiany jej wysokości zaprezentował szeroki wywód, odnosząc go do ustaleń związanych ze sprawą w tym kwoty bazowej, działaniami powoda związanymi z wnoszonymi reklamacjami, długotrwałości praktyki czy umyślności.

W ocenie Sądu Najwyższego nie sposób przyjąć, by w realiach niniejszej sprawy działanie Sądu Apelacyjnego nosiło znamiona kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widocznego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Twierdzenia skarżącego, że Sąd Apelacyjny nie wziął pod uwagę zasady proporcjonalności administracyjnej kary pieniężnej jest nieuzasadnione.

Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że orzeczenie Sądu Apelacyjnego nie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, co pozbawia słuszności tezę, że w niniejszej sprawie skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzeka na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1935 ze zm.).

[D.Z]

[r.g.]